

Ανακρίβειες όσον αφορά τις δήθεν αιγυπτιακές καταβολές της ελληνικής λατρείας

Το παρόν άρθρο είναι μια απάντηση σε δύο παλαιότερα άρθρα που βρίσκονται αναρτημένα σε ιστοσελίδα χριστιανικού απολογητικού περιεχομένου. Συνιστάται να διαβαστεί σε συνδυασμό με το άρθρο «Ο Ηρόδοτος, οι Αιγύπτιοι, και η ελληνική λατρεία». Η απάντηση που θα δοθεί παρακάτω λειτουργεί σε δύο επίπεδα. Το πρώτο, είναι η κατάδειξη του ψεύδους μέσα από τα ίδια τα κείμενα. Το δεύτερο, είναι η ανάδειξη του τρόπου γραφής αυτών των ανθρώπων, που βεβαίως συνδέεται άμεσα με το ήθος τους. Γιατί όταν «κόβει και ράβει» κανείς για να προπαγανδίσει τις θέσεις του, τι άλλο δείχνει παρά ανειλικρίνεια και τυφλό φανατισμό;

Το πρώτο άρθρο που θα απαντηθεί, τιτλοφορείται ως «Δωδεκάθεο: Η Πατρώα Θρησκεία των Αιγυπτίων... Οι θεοί του Ολύμπου ήταν αιγυπτιακοί και όχι ελληνικοί, όπως μαρτυρούν οι ίδιοι οι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς». <https://www.oodegr.com/neopaganismos/ellinikotita/xenoi1.htm>

Μέσα στις παραθέσεις βρίσκονται τα γραφόμενα υπό των νεο-απολογητών. Από κάτω, είναι οι απαντήσεις μου.

[1. Όταν η ιστορία έχει κέφια: Κατηγορούν τον Χριστιανισμό ως μη ελληνική θρησκεία, οι δωδεκαθεϊστές...αιγυπτιαλάτρες! Τί κοινό έχουν οι νεοπαγανιστές δωδεκαθεϊστές συντοπίτες μας, με τους Αιγύπτιους μετανάστες της χώρας μας, τους οποίους όμως απεχθάνονται λόγω των εθνικιστικών πιστεύω τους;]

Τι να πρωτοθίξει κανείς από την άθλια και ανθελληνική αυτή εισαγωγή; Την ειρωνεία; Το θράσος; Την ταμπελοποίηση; Τον φανατισμό; Την ισοπέδωση; Όλοι και όλα, σ' ένα τσουβάλι!

Καταρχάς, το ότι ο Χριστιανισμός είναι μια μη ελληνική θρησκεία που επιβλήθηκε δια πυρός και σιδήρου, μαρτυρείται από τις ίδιες τις χριστιανικές πηγές. Δεν είναι ανάγκη να καταφύγει κανείς κάπου αλλού για να πειστεί. Οι απαντήσεις δεν βρίσκονται πολύ μακριά από τον καθένα που θέλει να λάβει γνώση των πραγμάτων. Αρκεί να έχει τα μάτια του ανοιχτά και να θέλει να κατανοήσει αυτά

που διαβάσει. Θα το πω συγκεκριμένα. Ας μελετήσει κανείς τα τέσσερα κανονικά ευαγγέλια, τις επιστολές του Παύλου και το βιβλίο των «Πράξεων». Εκεί θα διαπιστώσει ιδίοις όμμασιν την καταγωγή του Χριστιανισμού από τον Ιουδαϊσμό. Συγκρίνοντας τις «προφητείες» της Παλαιάς Διαθήκης με τις αντίστοιχες ερμηνείες που δίδονται από τους συγγραφείς της Καινής, θα διαπιστώσει μια διαφορετική ερμηνεία σε αυτές, η οποία στηρίζεται στην χάλκευση, την απάτη, και την διαστρέβλωση. Ένας ευέλικτος και εξευγενισμένος Ιουδαϊσμός. Η περιτομή στην ανδρική φύση μετετράπη σε «περιτομή της καρδιάς», δηλαδή το βάπτισμα. Η αιματηρή θυσία των ζώων, στην αναίμακτη του Ιησού Χριστού, κα. Όποιος δεν πείθεται από αυτά, ας πειστεί από τον ίδιο τον απόστολο Παύλο, ο οποίος γράφει: *«οὐ γὰρ ὁ ἐν τῷ φανερῷ Ἰουδαῖός ἐστιν οὐδὲ ἡ ἐν τῷ φανερῷ ἐν σαρκὶ περιτομή, ἀλλ' ὁ ἐν τῷ κρυπτῷ Ἰουδαῖος καὶ περιτομὴ καρδιάς ἐν πνεύματι οὐ γράμματι»* (Προς Ρωμαίους, 2:28-29).

Όσο αφορά το ιστορικό κομμάτι, το «δια πυρός και σιδήρου», στην «Πεντάτευχο» είναι καταγεγραμμένες οι οδηγίες του ιερατείου που ακολούθησε ο λαός Ισραήλ, καταστρέφοντας στο διάβα του οτιδήποτε ήταν αλλότριο από την πίστη του. Τα ίδια ακριβώς διαβάζουμε στην εκκλησιαστική ιστορία, με πρωταγωνιστές επισκόπους, καλογέρους και τον θρησκόληπτο όχλο. Υπάρχουν σαφείς καταγραφές στα κείμενα του Σοζωμένου του Σαλαμίνιου, του Σωκράτους του Σχολαστικού, του Ιωάννη του Μαλάλα, κα.

Άραγε ο απολογητής αρθρογράφος δεν έχει υπόψη του τι λέει ο Παύλος; Έχει. Συνεπώς, το ότι ο Χριστιανισμός δεν έχει την παραμικρή σχέση με τον Ελληνισμό, δεν είναι «κατηγορία». Είναι πραγματικότητα. Πάλι υπάρχουν πολύ καθαρές καταγεγραμμένες μαρτυρίες πάνω σε αυτό. Αναφερόμενος στη σημασία του χριστιανικού βαπτίσματος στους Γαλάτες, αναφέρονται τα εξής: *«ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλληνας οὐκ ἔνι δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ ἄρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι»* (3:27-29). Τί διδάσκει εδώ ο Παύλος; Ότι όποιος βαπτιστεί, μπαίνει σε μια διαδικασία ομογενοποίησης. Δεν έχει σημασία αν είναι παραδοσιακός Ιουδαίος, Έλληνας, δούλος, ελεύθερος, άνδρας, γυναίκα. Γιατί πλέον δεν είναι τίποτα από όλα αυτά. Ισοπεδώνονται όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα και ποιότητες και γίνονται όλοι «του Χριστού», «του Αβραάμ σπέρμα». Φασιστικά, ολοκληρωτικά. Πως γίνεται όμως να πάψει να είναι κανείς Ιουδαίος και ταυτόχρονα να είναι «σπέρμα Αβραάμ»; Είναι αυτό που έγγραφα

παραπάνω, ότι ο Χριστιανισμός -τουλάχιστον κατά την πρώιμη ιστορία του και όσον αφορά το κυρίαρχο ρεύμα του-, δεν είναι τίποτα παραπάνω από έναν βελτιωμένο Ιουδαϊσμό. Άσχετο αν λίγο αργότερα, όταν κατασκεύαζαν τα χριστιανικά δόγματα -που καθόλου τυχαίως συμπίπτει χρονικά με την εποχή που αρχίζει η συμπόρευση κράτους-Εκκλησίας και το φαινόμενο του καισαροπαπισμού, οι χριστιανοί πατέρες προσπάθησαν να ντύσουν την θεολογία τους με στοιχεία από την ελληνική παράδοση. Η ρίζα παρέμενε πάντα ιουδαϊκή.

Στην διδασκαλία του Παύλου μαρτυρείται ότι οι Ιουδαίοι έχουν κάλυμμα στην καρδιά και δεν έχουν το κλειδί της γνώσης ώστε να κατανοήσουν τον Μωυσή, τους προφήτες και γενικά τα κείμενά τους. Τώρα όμως, χάρη στον Ιησού που υποτίθεται ότι εκπλήρωσε τις μεσσιανικές προφητείες των Γραφών, το σώμα των πιστών του (η εκκλησία) είναι σε θέση να ερμηνεύσει και να ξεκλειδώσει τα γραπτά που υποτίθεται ότι άφησαν πίσω τους οι πατέρες της ιουδαϊκής κληρονομιάς. Με αυτόν τον τρόπο, ο Χριστιανισμός εμφανίζεται ως νέα μορφή του Ιουδαϊσμού, με ανώτερες λατρείες (πρβ. Προς Εβραίους επιστολή), πνευματικότερα παραγγέλματα και υποσχέσεις (πρβ. Προς Κολοσσαείς, Προς Εφεσίους), ανώτερο νόμο (πρβ. Προς Ρωμαίους). Οικουμενικός και ανοικτός σε αντίθεση με τον κλειστό παραδοσιακό ιουδαϊσμό (πρβ. Πράξεις Αποστόλων, Αποκάλυψη). Αυτή η γραμμή θα ακολουθηθεί αργότερα από όλους τους εκκλησιαστικούς συγγραφείς. Η βασική διαφορά είναι στο τι έχει προσληφθεί από την ελληνική φιλοσοφία (και διαστρεβλωθεί εφόσον αποκόπτεται από το πνευματικό του περιβάλλον που το γέννησε) ανά αιώνα και ανά εποχή.

Άκυρος όμως και ασυνεπής ως προς τα δεδομένα και τη λογική αποτελεί και ο ισχυρισμός ότι αυτά υποστηρίζονται από τους «δωδεκαθειστές» που είναι ... αιγυπτιακές. Θα λέγαμε πιο σωστά ότι υποστηρίζονται και από αυτούς. Όποιος γνωρίζει, στα ίδια συμπεράσματα καταλήγει χωρίς να είναι απαραίτητως...δωδεκαθειστής.

Όσο για το «αιγυπτιακές», θα δούμε στην συνέχεια εάν αυτός ο χαρακτηρισμός έχει ορθότητα ή όχι.

Ένα στοιχείο που θα άξιζε να προσεχθεί και που δείχνει μένος και αυταρχικότητα, είναι η λεγόμενη «ταμπελοποίηση». Νομίζουν ότι με τον τρόπο αυτό θα «εκθέσουν» ηθικά τον «αντίπαλο», ώστε τα επιχειρήματα και οι ενστάσεις που θα φέρει να φτάνουν αποδυναμωμένα στον αναγνώστη. Αυτό εξυπηρετεί στο να προκαταβάλουν τον αναγνώστη για να μην δώσει βαρύτητα στην ουσία που είναι

οι πρωτογενείς πηγές.

Τέλος, όσον αφορά το μεταναστευτικό και την επικρότησή του, απλά να θυμίσω ότι ο συνειδητά χριστιανός είναι άπατρις. Οι Γραφές διδάσκουν: «οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Προς Εβραίους, 13:14). Δεν είναι παράλογο αυτό, αν σκεφτούμε ότι οι χριστιανοί πατέρες και εκκλησιαστικοί συγγραφείς έζησαν και έδρασαν σε μια τεράστια γεωγραφική χοάνη, την πολυεθνική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Ακόμα, το ότι η Εκκλησία χρησιμοποιήθηκε από την πολιτική εξουσία -όχι βέβαια με το αζημίωτο-, προκειμένου να επιβληθεί μια πίστη που σκοπό είχε να ενώσει όλο αυτό το ετερόκλιτο υλικό. Αλλά και μετά την πτώση της, όταν πλέον ήρθε ο τουρκικός ζυγός, το ίδιο φρόνημα που εμποτίζονταν τόσους αιώνες, εκδηλώθηκε. Για αυτό και υποστηρίχθηκε η τουρκική δουλεία ως «θεόσταλη». Δεν είναι μόνο το στενό ατομικό τους συμφέρον, αλλά επίσης και το γεγονός ότι όλοι αυτοί δεν γνώρισαν ούτε τι σημαίνει γένος, ούτε τι σημαίνει πατρίδα (πατέρας + δα/ γη = γη των πατέρων). Έτσι, το να θεωρεί κανείς ότι δεν υπάρχει πρόβλημα με τον κακό χαμό που συμβαίνει τις τελευταίες δεκαετίες στην πατρίδα μας, είναι απόλυτα συνεπές με την χριστιανική διεθνιστική οπτική. Γιατί, για αυτούς είναι μια ευκαιρία «ευαγγελισμού» των ανθρώπων αυτών! Με τούτα, δεν δικαιολογούνται αυτά, απλά αναδεικνύεται η πολυεπίπεδη ζημία που επιφέρει ο Χριστιανισμός στα μυαλά των ανθρώπων. Το υβριδικό κατασκεύασμα του «ελληνοχριστιανικού» δόγματος, εξυπηρετεί καθαρά πολιτικές σκοπιμότητες, και όσοι το υποστηρίζουν, το κάνουν είτε από συμφέρον είτε από άγνοια.

[Σύμφωνα με τις μαρτυρίες κυρίως του Ηρόδοτου, του Εκαταίου του Αβδηρίτη και του Διόδωρου Σικελιώτη, οι τάχα «υπερ-Έλληνες» νεοπαγανιστές οφείλουν πολλές ευχαριστίες στους Αιγύπτιους μετανάστες του τόπου μας, επειδή οι πρόγονοί μας πήραν από τον αρχαίο αιγυπτιακό πολιτισμό, τους περισσότερους θεούς στους οποίους πιστεύουν σήμερα οι νεο-ειδωλολάτρες. Μάλιστα, αγαπούν τόσο πολύ τους αιγυπτιακής προέλευσης «θεούς», που την θρησκεία στην οποία τους εντάσσουν, την ονομάζουν «Πατρώα Θρησκεία». Βεβαίως, αυτό δεν είναι ψέμα, διότι το δωδεκάθεο αποτελούσε πράγματι «Πατρώα Θρησκεία», όχι όμως των Ελλήνων, αλλά των Αιγυπτίων! Όταν λοιπόν οι νεοπαγανιστές (και οι κρυφοί θαυμαστές τους) διατυπώνουν το γνωστό τους εθνικιστικό υβρεολόγιο_για τον Χριστιανισμό, επειδή δήθεν αποτελεί...εβραϊκή θρησκεία ή δήθεν αποτελεί θρησκεία μιας ξένης κοσμοθεωρίας (βλέπε ντοκιμαντέρ «Black Μπεεε»), τότε οι χριστιανοί οφείλουμε να τους θυμίζουμε με επιμονή την αιγυπτιακή προέλευση της

θρησκείας του Δωδεκαθεϊσμού. Αν δέχονται ότι οι εισαγόμενοι θεοί της Αιγύπτου αποτελούσαν «Πατρώα θρησκεία» των Ελλήνων, εξίσου τους είναι αδύνατο να αρνηθούν ότι ο Χριστιανισμός αποτελεί την πίστη των Πατέρων μας εδώ και 17 αιώνες].

Πολύ ωραία. Στην συνέχεια, όταν θα εξετάσουμε τις μαρτυρίες αυτές, θα επισημάνουμε και τις απάτες του αρθρογράφου.

Ο ισχυρισμός ότι οι πρόγονοί μας πήραν από τον αρχαίο αιγυπτιακό πολιτισμό τους περισσότερους θεούς, στηρίζεται σε παρερμηνεία ηροδότειου χωρίου. Στο δεύτερο βιβλίο των «Ιστοριών», γράφει ο Ηρόδοτος: «*σχεδὸν δὲ καὶ πάντων τὰ οὐνόματα τῶν θεῶν ἐξ Αἰγύπτου ἐλήλυθε ἐς τὴν Ἑλλάδα*» (2.50.1). Ο Ηρόδοτος αναφέρεται σε ονόματα. Αυτό έχει διαφορά σε σχέση με αυτό που λένε οι απολογητές ότι λέει ο Ηρόδοτος. Δεν είναι τυχαίο ότι πουθενά δεν αποδίδουν ούτε εξηγούν τη φράση του Ηροδότου, ο οποίος αναφερόμενος στον Όμηρο και τον Ησίοδο, γράφει: «*οὔτοι δὲ εἶσι οἱ ποιήσαντες θεογονίην Ἑλλησι καὶ τοῖσι θεοῖσι τὰς ἐπωνυμίας δόντες καὶ τιμὰς τε καὶ τέχνας διελόντες καὶ εἶδεα αὐτῶν σημήναντες*» (2.53.2). Αφήνουν αμετάφραστο το «τὰς ἐπωνυμίας δόντες», διότι αναιρεί τον βασικό τους ισχυρισμό ότι οι θεοί έχουν αιγυπτιακές καταβολές. Η άποψη του Ηροδότου (άσχετα αν είναι ορθή ή όχι) είναι ότι τα περισσότερα ονόματα των θεών είναι αιγυπτιακά. Από εκεί και πέρα, ο Όμηρος και ο Ησίοδος, έδωσαν τις επωνυμίες και έπλασαν τους σχετικούς μύθους. Είναι απάτη αυτό ή όχι; Διαστρέφονται τα λόγια του Ηροδότου εδώ ή όχι;

Εν συνεχεία, επιχειρείται περαιτέρω υποβολή των αναγνωστών, εφόσον τώρα δεν υπάρχουν μόνο οι «νεο-παγανιστές», αλλά και οι «κρυφοί θαυμαστές» τους, σαν να επρόκειτο για κάτι κακό που προκαλεί ντροπή και πρέπει κανείς να κρύβεται! Ο αρθρογράφος έχοντας υπόψη του ότι ο μέσος αναγνώστης δεν γνωρίζει τα περί του Ελληνισμού διότι δεν διαβάζει παρεκτός μόνο διάφορα άρθρα στο διαδίκτυο, έρχεται τώρα να καθοδηγήσει τον αδαή στο τι οφείλει να κάνει. Τον θέλει δηλαδή, τυφλό οπαδό. Λοιπόν, μια αρχή που έχω, είναι να μην εξαντλώ ποτέ την μελέτη σε άρθρα. Τα άρθρα λειτουργούν απλά ως μια παρότρυνση ώστε να ασχοληθεί κάποιος σοβαρά με κάποιο θέμα του ενδιαφέροντός του. Μπορεί να διαβάσει σχετικά βιβλία, ή ακόμα καλύτερα, να μελετήσει τις πρωτογενείς πηγές. Τότε θα έχει τη δική του γνώμη, την οποία θα μπορεί και να στηρίζει. Για αυτό το λόγο, όσο καλό και αν είναι ένα άρθρο, θα είναι πάντα ελλιπές.

Όσον αφορά το υβρεολόγιο, θα υπενθυμίσω τα αναθέματα που διαβάζονται κατά

την Κυριακή της Ορθοδοξίας (εκεί η «μάννα» εκκλησία όχι μόνο υβρίζει την ελληνική σκέψη, αλλά αναθεματίζει κιόλας τα ίδια της τα τέκνα, όσα «παρασύρθηκαν» από «τα μάταια και ελληνικά ρήματα»). Θα υπενθυμίσω τα όσα αναφέρει ο ακάθιστος ύμνος («Χαίρε, φιλοσόφους ασόφους δεικνύουσα» κλπ). Θα υπενθυμίσω τα πολυάριθμα έργα και πατερικά χωρία όπου υβρίζονται ονομαστικά οι Έλληνες φιλόσοφοι, τα οποία είναι τόσα πολλά που μόνο σε ξεχωριστό άρθρο μπορούν να παρουσιαστούν. Φυσικά ούτε αυτά γνωρίζει ο μέσος πιστός, καθότι δεν μελετά ούτε καν την Καινή Διαθήκη. Πόσο μάλλον τους πατέρες του!

Όσον αφορά για το αν ο Χριστιανισμός αντιπροσωπεύει μια ξένη κοσμοθεωρία ως προς την ελληνική, έχει απαντήσει τεκμηριωμένα και δημόσια ο αρχιμανδρίτης Επιφάνειος Θεοδωρόπουλος, τον οποίο δεν μπορώ να μην επαινέσω για την ειλικρίνεια και την ευθύτητά του, άσχετα αν διαφωνώ με τα πιστεύω του: «*Τόσον η ταπεινότης μου, όσον και πολλοί άλλοι, δεν βλέπομεν συγγενείας και συζεύξεις μεταξύ Ελληνισμού και Χριστιανισμού, αλλά χάσματα και αβύσσους. **Ο δεύτερος, ως νομίζομεν, είναι άρνησις και καταδίκη της ουσίας του πρώτου***» (Περί τας «Ελληνοχριστιανικάς συνθέσεις», Άρθρα - Μελέται Επιστολαί. Τόμος Α΄. Αθήνα 1986). Εφόσον ο Χριστιανισμός είναι άρνηση του Ελληνισμού, άρα γιατί παραπονιέται ο αρθρογράφος;

Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι ο Χριστιανισμός αποτελεί την πίστη των πατέρων μας εδώ και 17 αιώνες, θα προτρέψω τον αναγνώστη να θυμηθεί τον τρόπο με τον οποίο επικράτησε αυτή, παραπέμποντάς τον στα σωζόμενα αυτοκρατορικά έδικτα και στο τι αναφέρουν ο Βασίλειος και ο Οστρογκόρσκ στις βυζαντινολογίες τους. Επίσης, πατέρες μας δεν είναι μόνο όσοι έζησαν τους τελευταίους 17 αιώνες. Είναι και εκείνοι που έζησαν και αιώνες πριν, σε μια αδιάσπαστη συνέχεια- φυσική και πνευματική. Η ιστορία του γένους μας εκτείνεται σε βάθος χρόνου πολύ μεγαλύτερο από 17 αιώνες. Ο Αριστοτέλης και ο Πλάτων στα συγγράμματά τους αναφέρουν για... αρχαίους και αρχαία Ελλάδα! Αυτοί είχαν μια λατρεία και κοσμοαντίληψη που αποτυπώθηκε κωδικά στους μύθους. Τέλος, αξίζει να τονιστεί ότι συνειδητά ή ασυνείδητα, η εθνική πίστη επέζησε μέσα στους αιώνες, όπως έχει αποδείξει ο ιστορικός Κωνσταντίνος Σαθόπουλος, του οποίου το έργο κρατήθηκε στο σκοτάδι για ευνόητους λόγους. Αντ' αυτού, προτιμήθηκε για καθαρά πολιτικούς λόγους, ο Παπαρηγόπουλος και ο Ζαμπέλιος ένεκα του ελληνοχριστιανικού δόγματος.

[Μαρτυρία #1: Ηρόδοτος. Ο αρχαίος Έλληνας ιστορικός Ηρόδοτος (περ. 484 - περ. 430 π.Χ.) γράφει:α) «Τα ονόματα όλων σχεδόν των θεών ήρθαν στην Ελλάδα

από την Αίγυπτο. Ξέρω από τις έρευνες που έκανα ότι ήρθαν απ' έξω και συγκεκριμένα από την Αίγυπτο, διότι τα ονόματα αυτά ήταν γνωστά στους Αιγυπτίους από τα βάθη των αιώνων». Ο Ηρόδοτος δεν εννοεί βέβαια ότι τα ίδια τα ονόματα των θεών του Ελληνικού πανθέου ήρθαν από την Αίγυπτο (γνωρίζει τη διαφορά στις ονομασίες τους, π.χ. Άμμων και Ζευς), αλλά ότι οι ελληνικοί θεοί προσδιορίστηκαν και η λατρεία τους εγκαθιδρύθηκε και καθορίστηκε με βάση τους αιγυπτιακούς. Η ομολογία ότι οι νεοπαγανιστές λατρεύουν όχι τον ελληνικό, αλλά τον αιγυπτιακό πολιτισμό, μας οδηγεί στην ιδέα να τους προτείνουμε στις διαδικτυακές συζητήσεις, να πάνε να μείνουν στην Αίγυπτο και παρέα με τους αιγύπτιους να χαίρονται την εντελώς ξένη για την Ελλάδα ειδωλολατρική τους θρησκεία!]

Ο Ηρόδοτος αναφέρεται σε ονόματα θεών, και γράφει ότι «*πυνθανόμενος ούτω ευρίσκω εόν*». Το ρήμα «πυνθάνομαι», σύμφωνα με το λεξικό Lidell και Scott σημαίνει «*μανθάνω είτε εξ ακοής είτε ερωτών, ακούω* » (τ. Γ', σ. 804). Ο αρθρογράφος το μεταφέρει στο άρθρο του ως «έρευνες που έκανα». Με αυτό τον τρόπο προσπαθεί να δώσει βαρύτητα στα λεγόμενα του Ηροδότου. Σημασία όμως έχει τι γράφει ακριβώς το αρχαίο κείμενο. Η όποια απόδοση (είτε των εκδόσεων είτε του αρθρογράφου) είναι βοηθητική και δευτερευούσης σημασίας. Οι έρευνες του Ηροδότου εξαντλούνται στο ότι ρώτησε και έμαθε εξ ακοής. Η φράση του Ηροδότου στην νεοελληνική βρίσκεται εντός εισαγωγικών στο απολογητικό άρθρο, πράγμα που σημαίνει ότι το λέει ο Ηρόδοτος. Βέβαια, κάτω- κάτω στο άρθρο, δίδεται και το κείμενο, αλλά ποιος θα προσέξει τη διαφορά; Και ενώ ο Ηρόδοτος μιλάει ξεκάθαρα για ονόματα θεών, και αυτό αλλάζει για να ταιριάζει περισσότερο με αυτό που συμφέρει τους απολογητές παρά με αυτό που λέει πραγματικά ο Ηρόδοτος. Και αυτός μιλάει για προέλευση ονομάτων και όχι για καταγωγή θεών από την Αίγυπτο.

[Μαρτυρία #2: Ηρόδοτος. Επίσης, σε άλλο σημείο ο Ηρόδοτος συμπληρώνει: «...σχετικά με τις μυστικές τελετουργίες της Δήμητρας, τις οποίες οι Έλληνες αποκαλούν Θεσμοφόρια [...] ήταν οι κόρες του Δαναού που έφεραν αυτή την τελετή από την Αίγυπτο και δίδαξαν τις Πελάσγιες γυναίκες πώς να την εκτελούν»].

Ο Ηρόδοτος δεν λέει ποιος σύστησε τα Θεσμοφόρια. Μας λέει ότι αυτά τα έφεραν οι κόρες του Δαναού από την Αίγυπτο. Ανατρέχοντας στην Μυθολογική Βιβλιοθήκη του Απολλόδωρου, στο δεύτερο βιβλίο (1,4 και εξής), βλέπουμε έντονα το ελληνικό στοιχείο και βασιλείς στην Αίγυπτο με ελληνικά ονόματα. Αντιθέτως

δεν βλέπουμε καθόλου τους γνωστούς μας Αιγυπτίους, εφόσον κατά τη μαρτυρία του ιδίου του Ηρόδοτου, η Αίγυπτος για τους Αιγυπτίους είναι «επίκτητος γη» (Ευτέρπη, 5.1). Από την άλλη πλευρά, έχουμε τον Διόδωρο τον Σικελιώτη ο οποίος μας λέει ότι κατά την εποχή των θεών και των ηρώων (εποχή παλαιότερη από τους Αιγυπτίους Φαραώ), έγινε η πρώτη εγκατάσταση ανθρώπων. Αυτοί οι άνθρωποι έχουν ελληνικά ονόματα. Στην δεύτερη εγκατάσταση που έγινε πολύ αργότερα, ήρθαν οι γνωστοί μας Αιγύπτιοι. Αλλιώς, η γη εκείνη δεν θα ήταν για αυτούς «επίκτητη». Σύμφωνα με όσα είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε, τα Θεσμοφόρια συστάθηκαν είτε από τον Τριπτόλαιμο, είτε από τον Ορφέα.

[Μαρτυρία #3: Ηρόδοτος. Επιπλέον, ο Έλληνας ιστορικός μας βεβαιώνει τα εξής για τις Διονυσιακές τελετές (τις θυσίες προς τιμήν του, το έθιμο της φαλλικής λιτανείας κ.λπ.): «Δεν θα παραδεχτώ ποτέ ότι οι παρόμοιες τελετές που οργανώνονται στην Ελλάδα και την Αίγυπτο είναι το αποτέλεσμα απλής σύμπτωσης -αν αλήθευε αυτό, οι τελετές μας θα είχαν ελληνικό χαρακτήρα και δεν θα είχαν εισαχθεί πρόσφατα στην Ελλάδα. Ούτε θα δεχτώ ποτέ ότι οι Αιγύπτιοι πήραν από τους Έλληνες αυτό ή οποιοδήποτε άλλο έθιμό τους». Φανταστείτε: ο ίδιος ο Ηρόδοτος ομολογεί ότι οι τελετές αυτές δεν είχαν ούτε καν ελληνικό χαρακτήρα!]

Συμφωνούμε ότι δεν είναι θέμα απλής σύμπτωσης. Όμως, ο Ηρόδοτος λαθεύει. Δυστυχώς για τους νεο-απολογητές, έχουμε σαφείς αποδείξεις ότι η λατρεία του Διονύσου όπως και οι σχετικοί του μύθοι, υπάρχουν ήδη από παλαιότατες εποχές. Υπάρχουν έξι ορφικοί θεολογικοί ύμνοι για τον Διόνυσο. Όπως έδειξα **στο άρθρο περί του Ορφέως** βασιζόμενος σε μαρτυρία του Αριστοτέλους, ο Όμηρος είναι «πρόσφατος» με την κτίση της Μέμφιδος. Αυτό σημαίνει ότι ζει περίπου 5000 χρόνια πριν από εμάς. Και ο Ορφεύς είναι παλαιότερος του Ομήρου. Η αστρονομική χρονολόγηση του ορφικού ύμνου του Απόλλωνος υπό του Κ. Χασάπη, έδωσε δύο χρονολογήσεις. Είτε περίπου στο 1350 π. κ. ε, είτε περίπου στο 11.000 π. κ. ε. Επίσης, ο Βέντρις και ο Τσάγκουικ διάβασαν σε πινακίδες της Γραμμικής Β' το όνομα του Διονύσου μεταξύ των ονομάτων των αρχαίων θεών. Οι δε ορφισμός συνδέεται άμεσα με τον Διόνυσο (βλ. Ορφικά, Ι. Πασσάς, σ. 253). Ο Πλούταρχος επίσης, μας λέει τα εξής για τους Αιγυπτίους: «Για τούτο χρησιμοποιούν το όνομα ίσις από το ιέσθαι (προχωρώ ορμητικά) με γνώση και κινούμαι, διότι είναι κίνηση που διαθέτει ψυχή και φρόνηση. Στην πραγματικότητα, το όνομα τούτο δεν είναι βαρβαρικό, αλλά, όπως για όλους τους θεούς υπάρχει όνομα κοινό που προέρχεται από το θεατός και το θέων (αυτός που τρέχει), έτσι και τη θεά τούτη από την

ακριβή γνώση και συνάμα την κίνηση Ίσιδα εμείς, Ίσιδα και οι Αιγύπτιοι αποκαλούν». Για τον Όσιρι, που ο ίδιος ο Πλούταρχος μας λέει ότι ταυτίζεται με τον Διόνυσο, μας λέει: «Ο Όσιρις πάλι έχει όνομα σύνθετο από το όσιος και ιερός, διότι είναι κοινός λόγος ανάμεσα στα πράγματα του ουρανού και του Άδη, από τα οποία συνήθιζαν οι παλιοί να αποκαλούν ιερά τα δεύτερα και όσια τα πρώτα» (Περί Ίσιδος και Οσίριδος, 375c-d). Ο Διόδωρος ο Σικελιώτης λέει ότι: «Λένε επίσης πως ο Όσιρις ενδιαφερόταν για τη γεωργία και πως ανατράφηκε στη Νύσα της Ευδαίμονος Αραβίας κοντά στην Αίγυπτο, όντας γιος του Δία, κι έτσι το όνομά του που έχει στους Έλληνες προκύπτει από τον πατέρα του και από τον τόπο που γεννήθηκε, ονομάζεται, δηλαδή Διόνυσος» (Ιστορική Βιβλιοθήκη, Ά 15. 6). Παρακάτω, μας αναφέρει για την εκστρατεία του Όσιρι (Διονύσου), παίρνοντας μαζί του -μεταξύ των άλλων, τον Μακεδόνα, τον Πάνα, τον Μάρωνα, τον Τριπτόλαιμο. Αυτό που βλέπουμε είναι ότι πίσω από αυτά βρίσκεται στο παρασκήνιο η ελληνική επιρροή η οποία φανερώνεται μέσα από τα ονόματα που δεν βρίσκονται στην τύχη. Αυτά τα κατάλοιπα δείχνουν τις ελληνικές βάσεις αυτού του πολιτισμού, ο οποίος νομοτελειακά στην συνέχεια αναπτύχθηκε ως ένα ξεχωριστό πολιτισμικό γεγονός. Πρέπει να πούμε αυτό που λέει και ο ίδιος ο Ηρόδοτος, ότι στα συμπεράσματά του κατέληξε ρωτώντας τους Αιγυπτίους. Ο Διόδωρος ο Σικελιώτης όμως σημειώνει την προσπάθεια ιδιοποιήσεως της ελληνικής γνώσης από αυτούς.

[Μαρτυρία #4: Εκαταίος Αβδηρίτης και Διόδωρος Σικελιώτης. Όπως και ο Ηρόδοτος, την εισαγωγή θεοτήτων από την Αίγυπτο, επιβεβαιώνει και ο Διόδωρος Σικελιώτης (1ος αι. π.Χ.) για τον οποίο μάλιστα γνωρίζουμε πως βρίσκεται σε συμφωνία με τον «Εκαταίο τον Αβδηρίτη, που επισκέφτηκε την Αίγυπτο στις αρχές του τρίτου προ Χριστού αιώνα». Άρα, ο Διόδωρος αποδέχεται και επιβεβαιώνει μια μαρτυρία δύο αιώνες αρχαιότερη, σύμφωνα με την οποία: «...από την Αίγυπτο πήραν όλες τις γνώσεις για τις οποίες θαυμάστηκαν από τους Έλληνες. Ο Ορφείας, για παράδειγμα, πήρε από την Αίγυπτο τις περισσότερες από τις μυστικές τελετουργίες, τις οργιαστικές τελετές που συνοδεύουν τις περιπλανήσεις του και τη μυθική παράδοση για τις εμπειρίες του στον Άδη. Γιατί η λατρεία του Όσιρι είναι ίδια μ' εκείνη του Διονύσου, ενώ της Ίσιδος είναι πανομοιότυπη με την αντίστοιχη της Δήμητρας και μόνο τα ονόματα έχουν αλλάξει». Είναι ντροπιαστικό, ότι οι νεοπαγανιστές θέλουν να μας επιβάλλουν ως δήθεν ελληνική, μια εντελώς ξένη θρησκεία την οποία οι πρόγονοί μας εισήγαγαν αυτούσια από την Αίγυπτο!]

Καταρχάς, όπως είδαμε, ο Ηρόδοτος μας μιλάει για εισαγωγή ονομάτων. Αυτό διαφέρει κατά πολύ (σε όποιον έχει βεβαίως νου να σκεφτεί), από το να πει κανείς για «εισαγωγή θεοτήτων από την Αίγυπτο». Ποιοι όμως έδωσαν τις επωνυμίες; Δηλαδή, ποιοί διαμόρφωσαν τους μύθους και τη θεολογία; Κατά δεύτερον, οι νεο-απολογητές παρουσιάζουν ένα χωρίο του Διόδωρου του Σικελιώτη που υποτίθεται ότι ο ιστορικός συμφωνεί με τις απόψεις του Ηροδότου (τις οποίες διαμόρφωσε πυνθανόμενος τους Αιγυπτίους!). Ακόμα και η παραπομπή που δίνουν είναι λανθασμένη, καθώς αυτά δεν αναφέρονται στο 1,95 αλλά στο 1, 96. Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι αυτά είναι όσα ισχυρίζονται οι Αιγύπτιοι. Λέει στην πραγματικότητα ο Διόδωρος: «Οι ιερείς των Αιγυπτίων ιστορούν από τις καταγραφές στα ιερά τους βιβλία ότι τους επισκέφτηκαν τα παλαιά χρόνια ο Ορφέας, ο Μουσαίος, ο Μελάμπους και ο Δαίδαλος, καθώς και ο ποιητής Όμηρος και ο Λυκούργος ο Σπαρτιάτης, ο Σόλων ο Αθηναίος και ο φιλόσοφος Πλάτων, ήλθε επίσης ο Πυθαγόρας ο Σάμιος και ο μαθηματικός Εύδοξος, καθώς επίσης ο Δημόκριτος ο Αβδηρίτης και ο Οινοπίδης ο Χίος. Τεκμήρια της επίσκεψης όλων τούτων δείχνουν για άλλους τα αγάλματά τους και για άλλους τοποθετήσεις ή κτήρια που φέρουν το όνομά τους, και φέρνουν αποδείξεις από τον τομέα της γνώσης που υπηρέτησε ο καθένας τους, βγάζοντας το συμπέρασμα πως από την Αίγυπτο πήραν όλες τις γνώσεις για τις οποίες θαυμάστηκαν από τους Έλληνες. Ο Ορφέας, για παράδειγμα, πήρε από την Αίγυπτο τις περισσότερες από τις μυστικές τελετουργίες, τις οργανιστικές τελετές που συνοδεύουν τις περιπλανήσεις του και τη μυθική παράδοση για τις εμπειρίες του στον Άδη. Γιατί η λατρεία του Όσιρι είναι ίδια μ' εκείνη του Διονύσου, ενώ της Ίσιδος είναι πανομοιότυπη με την αντίστοιχη της Δήμητρας και μόνο τα ονόματα έχουν αλλάξει». Είναι λοιπόν, ισχυρισμοί των Αιγυπτίων ιερέων. Τα συμπεράσματα των Αιγυπτίων έχουν όμως μια αντινομία. Διότι, ποτέ δεν τιμούν οι δάσκαλοι τους μαθητές, και ο ανώτερος τον υποδεέστερο. Επίσης, πως είναι δυνατό να πήραν όλες τις γνώσεις από τους Αιγυπτίους, απλά και μόνο επισκεπτόμενοι αυτούς και όχι μένοντας εκεί; Όμως, όταν πλέον στα ιστορικά χρόνια, ο Θαλής ο Μιλήσιος επισκέφτηκε την Αίγυπτο, κατάφερε να μετρήσει το ύψος της μεγάλης πυραμίδος εισάγοντας την μαθηματική αναλογία. Κάτι άγνωστο στους Αιγυπτίους σοφούς.

Ακόμα, οι νεο-απολογητές στο άρθρο τους παραπέμπουν στην εισαγωγή του Κάκτου, και παραθέτουν αυτούσιο ένα μικρό κομματάκι (που παρατίθεται παραπάνω), αφού πρώτα (με δικά τους λόγια) μιλούν για δήθεν συμφωνία Ηροδότου-Διόδωρου-Εκαταίου. Στην σελίδα από τον τόμο του Κάκτου που παραπέμπουν (μπεείτε στο άρθρο τους μέσω του συνδέσμου που δίνω στην αρχή,

στην παραπομπή 5), δεν λέει κάτι τέτοιο. Είναι μια εισαγωγή που μας λέει από πού αντλεί ο Διόδωρος τις πληροφορίες που μας παρέχει. Θα σας παραθέσω ολόκληρο το σχετικό απόσπασμα, διότι η φιλολογική ομάδα του Κάκτου αναφέρει κάτι για τον Ηρόδοτο που δεν βολεύει καθόλου τους νεο-απολογητές.

«Γι' αυτό το πρώτο βιβλίο αντλεί τις περιγραφές του από τον Εκαταίο τον Αβδηρίτη, που επισκέφτηκε την Αίγυπτο στις αρχές του τρίτου προ Χριστού αιώνα, για τις συνήθειες των Αιγυπτίων, από τον Αγαθαρχίδα τον Κνίδιο, ιστορικό και γεωγράφο του δεύτερου προ Χριστού αιώνα, για τα γεωγραφικά στοιχεία και ειδικότερα για την περιγραφή του Νείλου, και τον Ηρόδοτο. Αναφέρει επίσης λεγόμενα ιερέων της Αιγύπτου και κατοίκων της Αιθιοπίας, πράγμα που δείχνει πως είναι πολύ πιθανό πολλές από τις λεπτομέρειες που παραθέτει να προέρχονται από προσωπικές παρατηρήσεις και έρευνες. Την εποχή που επισκέφτηκε ο ίδιος την Αίγυπτο, επίσημη γλώσσα της χώρας ήταν η Ελληνική, ήδη από τριακόσια περίπου χρόνια, και αυτή χρησιμοποιούσαν στις ανώτερες τάξεις, πράγμα που είχε ως αποτέλεσμα να μην κινδυνεύει να παραπλανηθεί από ιερείς και διερμηνείς, όπως ο Ηρόδοτος» (Εισαγωγή στον Διόδωρο Σικελιώτη, τ. Α', σ. 22).

Καταλάβετε; Ο Ηρόδοτος γράφει ό,τι γράφει, διότι παραπλανήθηκε από τους Αιγυπτίους! Διότι όλη του η έρευνα εξαντλήθηκε στο «πυρηνόμοσμος» και στο «ως εμοί δοκέει». Τόσο απλά.

[Μαρτυρία #5: Εκαταίος Αβδηρίτης και Διόδωρος Σικελιώτης. Επίσης, οι δύο ιστορικοί συμφωνούν μαζί με τον Ηρόδοτο για την εισαγωγή των πρωτόγονων διονυσιακών τελετών: «...οι Έλληνες, παίρνοντας από την Αίγυπτο τα όργια και τις εορτές του Διονύσου, τιμούν το γεννητικό μόριο τόσο στα μυστήρια τους όσο και στις τελετουργίες και θυσίες προς τιμήν του θεού και το ονομάζουν φαλλό». Για άλλη μια φορά αξίζουν «συγχαρητήρια» στους νέο-ειδωλολάτρες και στον Θόδωρο Μαραγκό που έφτιαξε ολόκληρο ντοκιμαντέρ για να υμνήσει τις τόσο «λεπτεπίλεπτες» και «διακριτικές» τελετουργίες όπως αυτή, κατά την οποία θα πρέπει να φανταστούμε τους πρόγονούς μας να προσκυνούν με υψωμένα τα χέρια έναν...ορθωμένο φαλλό-τοτέμ σαν ιθαγενείς πρωτόγονης φυλής! Έ-λ-ε-ο-ς!].

Και εδώ έχουμε ισχυρισμούς των Αιγυπτίων που παρουσιάζονται ως δήθεν του Διόδωρου και του Εκαταίου. Επομένως ισχύει ότι έγραφα παραπάνω. Όσον αφορά τον φαλλό, αυτός λειτουργεί ως σύμβολο σε πολλές αρχαίες μυσταγωγικές λατρείες. Οι αρχαίοι δεν δίστασαν να πάρουν το συγκεκριμένο μέλος του ανθρωπίνου σώματος, να το κάνουν σύμβολο, και να αποδώσουν σε αυτό ολόκληρη

την γονιμοποιό δύναμη της φύσης. Σε αντίθεση με τον χριστιανισμό που καταδίκασε ολόκληρη τη φύση και τις λειτουργίες της ως διαβολικές. Όποιος αντέχει, ας διαβάσει το έργο του Νικοδήμου του Αγιορείτου «Περί της φυλακής των πέντε αισθήσεων», όπου θα βρει εκεί μαζεμένη όλη την πατερική «σοφία» πάνω στο θέμα αυτό.

[Μαρτυρία #6: Σχόλιο στα «Αργοναυτικά» του Απολλώνιου Ροδίου. Μια ακόμη σημαντική πληροφορία προκύπτει από σχόλιο στα «Αργοναυτικά» του Απολλώνιου Ροδίου (IV, 257-262c) το οποίο ξεκάθαρα αναφέρεται σε δώδεκα [ιβ] θεούς της Αιγύπτου ως προστάτες των ζωδιακών συμβόλων: «ἵππυς δε τους Αἰγυπτίους πρώτους γεγενήσθαι στοχάζεται εκ της του αέρος κράσεως και εκ του γονιμώτατον εἶναι το του Νείλου ὕδωρ. γεγονέναι δε αυτούς φησιν ο Απολλώνιος προ του πάντα τα ἄστρα φανήναι. καθό την τε φύσιν κατανοήσαι αυτών δοκούσι και τα ονόματα θείναι, και τα μεν ιβ [12] ζώδια θεούς βουλαίους προσηγόρευον»]

Ο αστρονόμος Κ. Χασάπης, μετά την μελέτη του Ορφικού έργου, γράφει: «Υπό των Ορφικών είναι γνωστή η ζωδιακή ζώνη» (Ορφικά, Ι. Πασσάς, σ. 60).

Ο Ι. Πασσάς σχολιάζει ότι οι μεσοποτάμιοι λαοί κατά την δεύτερη χιλιετηρίδα προ, χρησιμοποιούσαν τρεις δρόμους για την πορεία τους, καθορίζοντας μια ευρεία ζώνη στον ουρανό. Αργότερα άρχισαν να προσδιορίζουν την ετήσια κίνηση του ηλίου, χρησιμοποιώντας ορισμένους λαμπρούς αστέρες. Μετά, όρισαν την ζωδιακή ζώνη. Αυτά μαρτυρούνται από πινακίδες που βρέθηκαν στην Νινευή και που χρονολογούνται πριν το 600 προ. Από την εποχή του Καμβύση (523 προ), ο ζωδιακός εμφανίζεται χωρισμένος σε 12 ζώδια. Σύμφωνα με τον αστρονόμο Taton που αναφέρει ο Ι. Πασσάς, «πρέπει να απορρίψωμεν την άποψιν ότι ο ζωδιακός ήτο Αιγυπτιακής προελεύσεως». Σύμφωνα με αυτόν, από εκείνους το δανείστηκαν οι Έλληνες. Παρόλα αυτά, όπως απέδειξε ο Κ. Χασάπης, οι Ορφικοί γνώριζαν τον ζωδιακό τουλάχιστον 1000 χρόνια νωρίτερα από την εποχή του Καμβύση. Άλλο ένα πολύ σημαντικό στοιχείο, είναι ότι η θέση ότι οι Αιγύπτιοι εισήγαγαν πρώτοι τον ζωδιακό, στηρίζεται στην ανεύρεση στην Τεντυρίδα και το Έσνε δύο παραστάσεων του ζωδιακού, που ανάγονται όμως στους ελληνοιστικούς χρόνους! Από τότε, σύμφωνα με τον Taton, «έπαυσε να γίνεται συζήτησις περί Αιγυπτιακής καταγωγής του ζωδιακού, εφ' όσον απεδείχθη πλέον, ότι αι παραστάσεις αύται έχουν δεχθή την επίδρασιν από τας Ελληνοιστικάς αντιλήψεις». Άλλη μια μαρτυρία ότι ο ελληνισμός επηρέασε την Αίγυπτο και όχι το αντίθετο.

Και συνεχίζει ο αστρονόμος, «τα 12 ζώδια ήσαν άγνωστα εις τους Αιγυπτίους προ

της Ελληνιστικής περιόδου». Οι Αιγύπτιοι χρησιμοποιούσαν το σύστημα των δεκάδων, κατά το οποίο μια ισημερινή ζώνη του ουρανού διαιρούνταν σε 36 ίσα μέρη, και όχι 12. Οι δεκάνοι είτε ήταν μεμονωμένοι λαμπροί αστέρες, είτε αθροίσματα αστέρων, είχαν ονομασίες εντελώς διαφορετικές προς την ελληνική ονομασία των ζωδίων. Οι δέκανοι εμφανίζονται γύρω στο 2100 προ για πρώτη φορά. Και καταλήγει ο Ι. Πασσάς, «Η ευρεία ισημερινή ζώνη των δεκάνων ήτο λοιπόν άσχετος προς την ζωδιακήν».

[Βεβαίως, η επιρροή αυτή από την Αίγυπτο συνεχίστηκε και κατά την ελληνιστική εποχή. Γνωρίζουμε ότι η ελληνιστική θεότητα του Ερμή του Τρισμέγιστου «προέκυψε από τη μεταφορά στην ελληνική Θρησκεία του αιγυπτιακού Θεού Θωθ [...] Με την εγκαθίδρυση της δυναστείας των Πτολεμαίων, Έλληνες έποικοι εγκαταστάθηκαν μεταξύ άλλων και στην ιερή πόλη του Θωθ. Από αυτόν τον ελληνικό πυρήνα και από την συγκρητιστική τάση της εποχής προέκυψε η ταύτιση του Ερμή και του Θωθ. Σε όστρακο που χρονολογείται από τον 2ο αι. π.Χ. ιερέας του Θωθ τον αναφέρει ως Τρισμέγιστο. Η ονομασία του αυτή ήταν φυσικό να αποδοθεί και στον αντικαταστάτη του, τον Ερμή. [...] Την εποχή λοιπόν των Πτολεμαίων μεταφράζονται τα ιερά αιγυπτιακά κείμενα του Τρισμέγιστου Θωθ ως Τρισμέγιστου Ερμή πλέον»].

Η δέθεν επιρροή από την Αίγυπτο, μια κατασκευασμένη θεωρία που δεν στηρίζεται σε καμία αρχαία πηγή, εξυπηρετεί αφάνταστα τους χριστιανούς νεο-απολογητές οι οποίοι την χρησιμοποιούν κατά κόρον. Γνωρίζουμε όμως από τη Μυθολογική Βιβλιοθήκη του Απολλόδωρου, ότι κατά την προ- κατακλυσμιαία εποχή και πολύ πριν αποικίσουν την Αίγυπτο οι γνωστοί μας Αιγύπτιοι, το ελληνικό στοιχείο ήταν αυτό που επικρατούσε. Τούτο μαρτυρείται σαφώς από τα ονόματα που είναι ελληνικά, είτε αυτά αναφέρονται σε θεούς, είτε σε ανθρώπους, είτε σε περιοχές, ποταμούς και πόλεις. Ο Άραβας ιστορικός Αμπού Μπάχλι υποστηρίζει ότι με βάση τις επιγραφές της μεγάλης πυραμίδος, αυτή και η Σφίγγα κατασκευάστηκαν περίπου το 73.000 π.κ.ε, όταν ο αστερισμός της Λύρας βρισκόνταν στον αστερισμό του Καρκίνου. Ο Άραβας ιστορικός Ιμπ Μπαλούσι τοποθετεί τις παραπάνω κατασκευές στο 25.000 π.κ.ε, επί εποχής Κρόνου. Με βάση τις πηγές, γνωρίζουμε ότι ο Κρόνος βασίλευσε στην Αίγυπτο, έχοντας εκεί ως αντιβασιλέα του τον Ερμή. Οι γνωστοί μας Αιγύπτιοι ήσαν επιδρομείς από τη Νουβία, οι οποίοι εγκαταστάθηκαν στην Αίγυπτο περίπου το 6000 π.κ.ε, όπως υποστηρίζουν αιγυπτιολόγοι, όπως ο Φλίνδερς Πήτρι. Ενώ ο ιστορικός Μανέθων αναφέρεται στην Δυναστεία των θεών (που υπενθυμίζω ότι φέρουν ελληνικά ονόματα και όχι

αιγυπτιακά), που τοποθετείται γύρω στο 30.544 π.κ.ε. Ο δε Φίλων ο Βύβλιος, αναφερόμενος σε εκείνη την προ-κατακλυσμιαία εποχή, γράφει: «*Ελθόν δε Κρόνος εις Νότον χώραν άπασαν την Αίγυπτον έδωσε Θωθ ίνα βασιλεία αυτού γίνεται*». Ότι χαρακτηριστικό γνώρισμα προσδίδει η ελληνική μυθολογία στον Ερμή, το ίδιο ακριβώς κάνει η αιγυπτιακή στον Θωθ. Πράγμα που σημαίνει ότι ταυτίζονται. Ο Θωθ και ο Ερμής είναι ένα και το αυτό πρόσωπο. Στην «Παγκόσμια ιστορία» της ακαδημίας επιστημών της ΕΣΣΔ, αναφέρεται: «*Οι αρχαίοι θεοί ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο Ερμής, ήταν σύμβολα φυσικών δυνάμεων. Ένας τέτοιος θεός ήταν και ο Ερμής, τον οποίο οι αρχαίοι Αιγύπτιοι τον ονόμαζαν Θωδ, και τον σημειώνουν ως θεό των γραμμάτων*» (τ. Α, σ. 290).

Αρχαιολογικά ευρήματα πιστοποιούν ότι οι τοιχογραφίες των ανακτόρων της τρίτης φαραωνικής περιόδου ήταν Μινωικές. Για αυτό και ο Ηρόδοτος γράφει ότι η Αίγυπτος είναι επίκτητη γη για τους Αιγυπτίους (Ευτέρπη, 5.1). Ο ίδιος ο Ηρόδοτος αναφέρει ότι Έλληνες οικοδόμησαν τις πυραμίδες (Ευτέρπη, 148). Αυτά βέβαια δεν συμφέρουν, για αυτό και δεν αναφέρονται, παρότι είναι γραμμένα στα βιβλία του Ηροδότου. Οι Αιγύπτιοι λοιπόν καπηλεύτηκαν την γνώση και την παρουσίασαν ως δική τους, όπως κατ' επανάληψη γράφει ο ιστορικός Διόδωρος ο Σικελιώτης.

Τέλος, για τον ισχυρισμό ότι επί ελληνιστικής περιόδου είχαμε την συνέχεια της δήθεν επιρροής από την Αίγυπτο, αρκεί να τονίσουμε ότι τόσο η Αλεξάνδρεια ως πόλη, όσο και η μετατροπή της σε πνευματικό κέντρο, ήταν ελληνικό επίτευγμα. Πιο συγκεκριμένα, το Μουσείο (που περιείχε βωμό, βιβλιοθήκη, εξέδρα, εργαστήρια, αστεροσκοπείο, και χώρους εστίασης), ιδρύθηκε από τον Πτολεμαίο τον Σωτήρα το 297 π. κ. ε με τη βοήθεια του Δημητρίου του Φαληρέως και του Φιλιτά. Η περίφημη βιβλιοθήκη υπό των ιδίων. Αυτή αποτελούνταν από έναν κλειστό τομέα μόνο για τους διανοούμενους (η συλλογή του Βρουχείου), και έναν ανοικτό για όλους, που κατασκευάστηκε μεταγενέστερα από τον Πτολεμαίο τον Ευεργέτη μέσα στο Σεράπειο. Εκεί είχαν συγκεντρωθεί τα συγγράμματα όλου του τότε γνωστού κόσμου. Επίσης, κατά την ελληνιστική εποχή, όσοι διανοούμενοι δεν ήταν Έλληνες, λέγονταν «ελληνιστές». Δεν έχουμε τίποτα αντίστοιχα από πλευράς Αιγυπτίων.

[Μάλιστα, η αιγυπτιολατρεία είναι προφανής ακόμα και στις πιο «κατώτερες» θρησκευτικές της εκδηλώσεις, καθώς στην αιγυπτιακή θρησκεία συνυπήρχαν ο ανθρωπομορφισμός και η αντίληψη για θεούς με μορφές ζώων. Οι πρόγονοί μας λοιπόν ήταν κανονικότατα παγανιστικά «πρόβατα» της αιγυπτιολατρείας, αφού

τα απομεινάρια ακόμα και ζωόμορφων δανείων είναι υπαρκτά στην δήθεν «ελληνική πατρώα θρησκεία»: 1) Σύνδεση του Διόνυσου με μορφή ζώου μας αναφέρει ο Πλούταρχος (50-120 μ.Χ.): «Γιατί οι γυναίκες των Ηλείων, όταν ψάλλουν ύμνους στον Διόνυσο, τον παρακαλούν να έρθει σ' αυτές με πόδι ταύρου; Ο ύμνος έχει ως εξής: Έλα, ήρωα Διόνυσε, / στον ιερό ναό των Ηλείων, / μαζί με τις Χάριτες, / στον ναό, με το ταυρίσιο πόδι σου, σπεύδοντας. Μετά τραγουδούν δυο φορές: "Άξιε ταύρε"». 2) Αλλά και ο Όμηρος, ενδεχομένως να μας έχει παραδώσει ίχνη ζωόμορφων χαρακτηριστικών για τη θεά Ήρα, με μια φράση την οποία επαναλαμβάνει στην Ιλιάδα 14 φορές: «βοώπις πότνια Ήρη» (βοώπις= η έχουσα οφθαλμούς βοός, η βοΐδομάτα). 3) Ο Arthur Bernard Cook, στο εκτενές κεφάλαιο «Ο Δίας ως ταύρος» παραθέτει παράσταση ενός Διός Ολβίου με κέρατα ταύρου σε στήλη της Αυτοκρατορικής εποχής (1ος αι. μ.Χ.) από τα περίχωρα της Κυζίκου. 4) Επίσης, η μυθική θεότητα Εκάτη, εμφανίζεται συχνά με τη μορφή διάφορων ζώων, όπως άλογο, σκύλος, λύκος κ.λπ. 5) Γνωστότατος είναι και ο τραγόμορφος θεός Πάνας που περιγράφεται με κέρατα, σώμα τριχωτό, κάτω άκρα τράγου και πόδια με σχιστή οπλή. Μάλιστα, ο Ηρόδοτος γράφει: «Στην Ελλάδα, ο Ηρακλής, ο Διόνυσος κι ο Πάνας θεωρούνται οι νεότεροι θεοί. Στην Αίγυπτο, αντίθετα, ο Πάνας είναι πολύ αρχαίος...»].

Εδώ, φέρνουν ως τεκμήριο για τους ισχυρισμούς τους, την συμβολική παρουσίαση των θεών με τη μορφή ζώων. Αυτό θεωρείται ως «δάνειο» και αντιγραφή από τους Αιγυπτίους. Είναι βέβαια εξωφρενικό να κατηγορεί κάποιος κάποιον για «αντιγραφή», όταν ο ίδιος έχει αντιγράψει όλον τον κόσμο για να στήσει τη θρησκεία του, και να έρχεται μετά και να λέει ότι αυτή είναι προϊόν, θείας αποκάλυψης!

Ας δούμε τι γράφει ο Πλούταρχος: «Τούτο έχουν πάθει κυρίως οι Αιγύπτιοι σχετικά με τα ζώα που τιμούν. Οι Έλληνες, ως προς αυτά τουλάχιστον, σωστά μιλούν και πιστεύουν πως το περιστέρι είναι το ιερό ζώο της Αφροδίτης, το φίδι της Αθηνάς, ο κόρακας του Απόλλωνα κι ο σκύλος της Άρτεμης, όπως λέει ο Ευριπίδης: "Σκύλος θα γίνεις, ομοίωμα της Εκάτης που φέρνει το φως". Οι περισσότεροι Αιγύπτιοι όμως, με το να λατρεύουν τα ίδια τα ζώα και να τα ακολουθούν ως θεούς, δεν έχουν μόνο καλύψει τις ιερές τελετές με στοιχεία που προκαλούν γέλιο και χλευασμό- πράγμα εξ άλλου που είναι το μικρότερο κακό που προκύπτει από τη βλακεία τους· εμφυτεύεται όμως στο μυαλό τους άποψη φοβερή, που οδηγεί τους αδύναμους και άκακους στην άκρατη δεισιδαιμονία, ενώ τους πιο δυναμικούς και πιο θρασεείς ωθεί σε άθεες και ωμές σκέψεις» (Περί Ίσιδος και Οσίριδος, 379d-e).

Οι μορφές των ζώων αλλά και ο ανθρωπομορφισμός λειτουργούν καθαρά σε συμβολικό επίπεδο. Υπάρχουν συγγράμματα που τα εξηγούν αυτά, όπως το ίδιο το έργο του Πλουτάρχου αλλά και το «Περί αγαλμάτων» του Πορφυρίου. Τώρα, η πολλή μεγάλη διαφορά με τους Αιγυπτίους, είναι ότι εκείνοι (όχι όμως όλοι) ταύτισαν το ζώο με τη θεότητα. Περισσότερα πάνω σε αυτό μας αναφέρει ο Διόδωρος ο Σικελιώτης στον πρώτο τόμο της «Ιστορικής Βιβλιοθήκης», και σχετίζεται με ιστορίες εν είδη θρύλου, που ιστορούν πως χάριν κάποιων ζώων, οι Αιγύπτιοι σώθηκαν από διάφορες καταστροφές. Ο Έλληνας θρησκευτής της τότε εποχής, κρατώντας το μέτρο και αποφεύγοντας την υπερβολή, ποτέ δεν ταύτισε τους θεούς του με τα σύμβολά τους.

Στα «Αίτια Ελληνικά» διερωτάται ο Πλούταρχος γιατί ο Διόνυσος σχετίζεται με τον ταύρο. Είναι ακριβώς αυτό που παραθέτουν οι νέο- απολογητές παραπάνω, για να πείσουν για τους ισχυρισμούς τους, Στην απάντηση που δίνει ο Πλούταρχος παρακάτω, που δεν την παραθέτουν, ο Πλούταρχος εξηγεί ότι τον προσαγορεύουν «ταύρο», όχι διότι ταυτίζουν τον ταύρο με τον Διόνυσο, αλλά επειδή οι λέξεις «βοέω»/ «βοώπιν»/ «βουγαίον» σχετίζονται με το «μεγάλος». Και επειδή το πόδι του βοδιού είναι αβλαβές ενώ τα κέρατά του επιβλαβή, με αυτόν τον συμβολικό τρόπο, τον παρακαλούν να έλθει πράος και άλυπος. Επίσης, ο Διόνυσος σχετίζεται με τη βλάστηση και το κάρπισμα, στο οποίο συμβάλει και ο ταύρος/ βόδι, κατά το αλώνισμα και όργωμα της γης. Πολλές φορές, οι απαντήσεις υπάρχουν στα ίδια τα κείμενα που επικαλούνται οι νέο- απολογητές. Δεν ανησυχούν όμως ιδιαίτερα, εφόσον ξέρουν ότι ο μέσος αναγνώστης τους είναι κάπως απίθανο να διαθέτει στο σπίτι του το συγκεκριμένο έργο του Πλουτάρχου και πολύ περισσότερο να το έχει μελετήσει!

Σε δεύτερο άρθρο τους, υποστηρίζουν ότι οι αρχαιολόγοι υποστηρίζουν τις θεωρίες του Ηροδότου.
<https://www.oodegr.com/neopaganismos/pseftotheoi/aig.theoi1.htm>

Παρόλα αυτά, και ενώ θα περίμενε κανείς να διαβάσει τις μαρτυρίες αυτών των αρχαιολόγων, βλέπει μια επιπλέον προσπάθεια διαστρέβλωσης της πραγματικότητας. Για παράδειγμα, το πώς διαστρέφουν το όνομα «Νηίθ» για να πουν ότι αυτό ομοιάζει με το όνομα «Αθηνά», προκειμένου να βγάλουν την Αθηνά...Αιγύπτια!

Ο ίδιος ο Μπαμπινιώτης όμως τους διαψεύδει.

«Με τη «Μαύρη Αθηνά» του Bernal οι απόψεις των αφροκεντριστών διαδόθηκαν ευρύτερα μέχρι που έφτασε να διδάσκεται ότι το όνομα Αθηνά δεν είναι άλλο από το όνομα της Αιγυπτιακής θεότητας Νηίθ! (Γλωσσολογικά, βεβαίως αν συνέβαινε κάτι τέτοιο η ελληνική λέξη θα ήταν Νήθα, τύπος που προφανώς δεν θα είχε καμία σχέση με το πανάρχαιο όνομα Αθηνά, ήδη μυκηναϊκό *atana rotiniya* «Αθηνά πότνια»). Εφτασαν ακόμη να διδάσκουν ότι οι Έλληνες φιλόσοφοι Σωκράτης, Πλάτων, Πυθαγόρας διδάχτηκαν τις φιλοσοφικές τους απόψεις σε σχολές της Αιγύπτου ή ότι ο Αριστοτέλης έκλεψε τη φιλοσοφία του από αιγυπτιακά βιβλία που πήρε από τη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας (η οποία όμως, όπως παρατηρεί καταλυτικά η Lefkowitz, ιδρύθηκε μετά τον θάνατο του Αριστοτέλους!)».

http://tovima.dolnet.gr/print_article.php?e=B&f=12486&m=B01&aa=1

Τέλος, να πούμε ότι οι ισχυρισμοί τους σε αυτό το άρθρο έρχονται σε αντίθεση με άλλα τους άρθρα. Διότι εδώ υποστηρίζουν ότι η ελληνική θρησκεία είναι αιγυπτιακή. Ενώ σε άλλα άρθρα, ότι οι Έλληνες είναι ινδοευρωπαϊκή φυλή. Ας αποφασίσουν τι θέλουν.

Διομήδης